

Satanská revolúcia proti Cirkvi II.

Roberto de Mattei

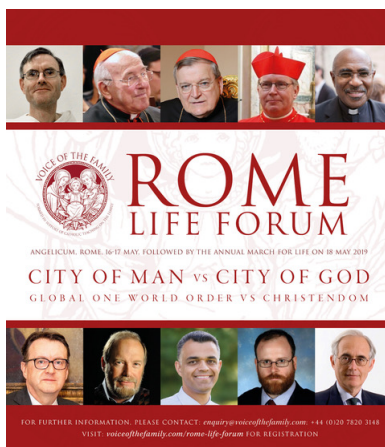
30. mája 2019 † *História* † *Kontrarevolúcia*

Revolúcia a kontrarevolúcia

Kým svätý Augustín je génus, ktorý s nesmiernou hĺbkou opisuje antitézu medzi oboma štátmi, v posledných storočiach nikto lepšie neopísal históriu boja medzi *Civitas Dei* a *Civitas diaboli* ako Plinio Corrêa de Oliveira (1908-1995) v jeho sumárnom diele *Revolúcia a kontrarevolúcia*. Podľa brazílskeho mysliteľa vo svete prebieha revolučný proces, ktorý sa začal v 14. a 15. storočí, keď v Európe došlo k hlbokéj zmene ducha doby. Filozofia pôžitku spájaná s humanizmom vyvolala protestantskú náboženskú revolúciu, ktorá, odhliadnuc od zjavných rozdielností, tvorí s humanistickou vierou jeden ucelený blok. Francúzska revolúcia privítala liberálne a rovnostárske tendencie humanizmu a protestantizmu a previedla ich do politickej a sociálnej sféry. Komunistická revolúcia rovnostársku nenávisť Francúzskej revolúcie rozšírila do celého sveta a dovedla ju do extrému. Nová celosvetová civilizácia mala nahradiť kresťanskú civilizáciu. Počas Francúzskej revolúcie sa 17. júna 1790 pruský revolucionár Anacharsis Clootz (1755-1794) predstavil zhromaždeniu ako „rečník ľudskej rasy“ na čele deputácie osôb rôznych jazykov a národností a oznamuje budovanie univerzálnej republiky, ktorá by zahŕňala všetky národy Zeme. Ďalší protagonista revolúcie, abbé Henri Grégoire (1750-1831), požadoval v mene univerzálnej rovnosti zrušenie „aristokracie belochov“. 4. júna 1793 bola zorganizovaná maškaráda a do Konventu prenikla delegácia čiernych mužov a žien s transparentom zobrazujúcim mulata a černocho vyzbrojených kopijou a na hlave s frýgickou čiapkou, symbolom revolúcie. „*Občania – oznámil Grégoire za nadšeného jasotu delegátov Konventu – „ aristokracia stále existuje: aristokracia belochov. Musíte ju zlikvidovať.*“

Utópia etnického miešania je preto staršieho dáta a je vyjadrením rovnostárskeho panteizmu Francúzskej revolúcie, ktorá tvrdila, že zničí každú nerovnosť, nielen sociálnu ale aj prirodzenú, a vytvorí imitáciu stredovekej *Respublica christiana*. Táto utópia sa evidentne realizovala až po rozpade Habsburskej ríše v roku 1918, s takmer súčasným nástupom komunistickej diktatúry, nemeckého národného socializmu a Spoločnosti národov, neskôr premenovanej na Organizáciu spojených národov. Všetky tieto projekty však žalostne zlyhali. Sen vybudovať „*novus ordo saeculorum*“, ktorý sa zrodil na začiatku 20. storočia, bol nahradený snom zničenia s opačným znamienkom: snom o kráľovstve chaosu. Nový svetový poriadok je v skutočnosti celosvetovým chaosom, ktorý má dnes farby Amazónie, šťastného raja, v ktorom domorodé obyvateľstvo odovzdáva múdrosť kultu prírody, a Charta Zeme nahrádza Deklaráciu ľudských práv, ktorá je teraz vystriedaná kmeňovou fázou štvrtej a piatej revolúcie. Amazónia bola vyzdvihnutá z fyzického územia na teologické miesto, objekt *par excellence* geolatrie, kultu Matky Zeme, ktorá zahŕňa všetky živé a neživé stvorenia, kde všetko koexistuje a nič nie je, pretože keď sa každá nerovnosť odstráni, objaví sa ničota ako vrcholné tajomstvo vesmíru. Metafyzika ničoty je srdcom nového náboženstva. Ale aj tento nihilistický sen je staršieho dátumu. V období, keď Clootz a Grégoire predstavovali svoje utópie, markíz de Sade (1740-1814), tajomník notoricky známej jakobínskej sekcie Pique, vyjaval skutočný cieľ revolúcie vo svojom

pamflete s názvom *Français, encore un effort si vous voulez être républicains* (Francúzi, väčšie úsilie musíte vynakladať, keď chcete byť republikáni), v ktorom veľbil zlo a rozklad všetkých morálnych noriem.

Zdroj: voiceofthefamily.com

Pred de Sodom bol teoretikom metafyziky rozkladu Dom Léger-Marie Deschamps (1716-1774), ateista, bývalý benediktínsky mních, ktorý tajne ovplyvňoval Diderota a francúzskych encyklopedistov. Jeho rukopisy boli objavené takmer storočie po jeho smrti a prvýkrát uverejnené v bolševickom Rusku, v roku 1930. Ruský učenc Igor Safarevic a poľský akademik Bronislaw Baczko hovoria, že v týchto spisoch sa zbožštuje zlo. Deschamps vychvaľoval všeobecnú rovnosť, v ktorej sa všetko zhoduje s ničotou: „Všetky bytosti vytekajú a jedna do druhej sa vlievajú a všetky sú iba rôznymi aspektmi jednej univerzálnej rasy.“ Panteizmus je nihilizmom, pretože všetko je nič a všetko sa musí stať ničím. Ničota je striktnou antitézou bytia. Antikozmizmus, ktorý je negáciou a vyhladením každej reality, sa prejavuje v rozpustení každej etiky, každého práva, každej spoločnosti, každej rodiny, každého vlastníctva.

Keď na našu dobu aplikujeme slávny text, ktorý napísal Mons. Jean-Jacques Gaume (1802-1879), môžeme povedať: „Keď z Revolúcie strhnete masku a opýtate sa: „kto si?“ povie vám: „Nie som tým, za čo ma ľudia pokladajú. Mnohí hovoria o mne, ale málokto ma pozná. Nie som ani finančná oligarchia, ani americký globalizmus, ani ruský Moloch, ani čínsky drak. Nie som islamskí migranti, ktorí podnikajú inváziu do Európy, aby ju dobyli, ani sodomiti, ktorí demonštrujú proti rodine, aby ju zničili. Nie som ani Marco Pannella, ani Emma Bonino (známi talianski antiklerikáli). Nie som Obama ani Soros. Títo ľudia sú moje deti, ale nie sú ja. Tieto veci sú moje diela, ale nie sú ja. Títo ľudia a tieto veci majú krátky život, ale ja som tu stále.“

Som nenávisťou ku každému náboženskému a spoločenskému poriadku, ktorý neustanovil človek, a v ktorom človek nie je kráľom a zároveň Bohom. Som ohlasovanie ľudských práv proti Božím právam. Som filozofia rebélie, politika povstania, náboženstvo vzbury: som ozbrojená negácia (*nihil armatum*); som základom náboženského a sociálneho štátu, ktorý podlieha vôli človeka, nie Božej vôli! Jedným slovom som anarchiou, pretože som tam, kde sa zosadzuje Boh z trónu a na jeho miesto sa stavia človek. Preto sa nazývam Revolúcia, čiže prevrat.“

Nihil armatum: táto definícia vystihuje podstatu Revolúcie, ktorá nie je ničotou, pretože keby bola ničotou, neexistovala by. Je to však organizovaný pochod, ozbrojený pochod smerom k ničote, vedený temnou silou, o ktorej tak často hovorí v listoch svätý Pavol (Ef 6,12; Kol. 1,13; Lk 22,53)

Samovražda revolúcie

Pánovi, ktorý o sebe hovorí: „Ja som, ktorý som“ (Ex 3,14), Satan, vodca a animátor revolúcie, kričí: „Mimo mňa niet nič a ja sa nenávidím, pretože som.“ Diabol chce, aby sa stvorenie prepadlo do ničoty, do ktorej sa sám vrhá. *Mysterium iniquitatis* je tajomstvom pobádania zla smerom k ničote bez schopnosti dosiahnuť tento cieľ. Ak by túto totálnu samovraždu bolo možné uskutočniť, Revolúcia by zvíťazila nad Bohom, pretože zničenie je najvyšší akt nadvlády možný len Bohu, ale aj preto, že zlo existuje iba ako nedostatok dobra a bez dobra nemôže existovať, rovnako ako choroba nemôže existovať bez tela chorej postihnutej osoby. Smrť znamená koniec nielen chorej osoby, ale aj choroby.

Preto smerovanie Revolúcie k ničote nemôže dosiahnuť svoj cieľ, ktorým je radikálne a definitívne zničenie Cirkvi a kresťanskej civilizácie. Dobro, ktoré zostáva, a ktoré Revolúcia potrebuje, aby prežila, je zárodkom jej porážky.

Tento princíp vidíme v dejinách, kde Boh vždy používa malý počet verných, aby dosiahol veľký návrat pravdy a dobra. Významný biblický učenec, Mons. Salvatore Garofalo, venoval podrobnú štúdiu prorockému pojmu „zvyšok Izraela“, v ktorom ukazuje, že tento koncept je základným kameňom prorockej tradície. Táto zásada je vyjadrená ako: *residuum revertetur*. Boh naozaj chce využiť slabých a malých, aby zmiatol a porazil mocných.

Samozničujúci pochod Revolúcie sa rozbieha o ten zvyšok pravdy a dobra, ktorý je základom a predpokladom jej porážky. Kde je sviečka, ktorá horí, tam svieti svetlo s väčšou alebo menšou intenzitou, v závislosti od plameňa lásky, ktorý ju stravuje. Aj nepatrný zvyšok svetla svietiaceho v noci má v sebe neodolateľnú silu úsvitu, potenciál nového dňa za východu slnka. Svetlo preniká, osvetľuje, ohrieva a oživuje rovnako ako dobro, ktoré je svojou prirodzenosťou komunikatívne, plodné a šíri sa. Zlo je od prirodzenosti sterilné a neplodné. Dráma zla spočíva v tom, že nemôže zadusiť posledný zvyšok dobra, ktoré prežije. Zlo sa určite môže šíriť. Jeho sila však nie je vnútorná, ale vonkajšia. Šíri sa činmi bezbožných, ľudí a démonov a vnucuje sa prefíkanosťou a násilím, nie pokojnou a podrobujúcou silou pravdy a dobra. V tomto zmysle je to „*nihil armatum*„.

Ježiš hovorí: „Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života.“ (Jn 8:12) Diabol chce svetlo sveta uhasiť, ponoriť svet do tmy, na obraz svojho kráľovstva. Temnota však sama o sebe nemá silu poraziť svetlo úplne a definitívne, pretože je to svetlo, z ktorého tma čerpá svoju existenciu.

Pekelný svet je svetom temného chaosu, zobrazeného v znetvorených tvoroch, vytesaných na vonkajšej strane stredovekých katedrál a v groteskných postavách, ktoré zobrazoval Hieronymus Bosch.

Nijaká maľba nedokáže priblížiť obraz Nebies. Azda iba gotická alebo románska katedrála nám môže o nich vzbudiť nejakú vzdialenú predstavu. A keď katedrála horí, znamená to, že do nej preniklo Peklo, pretože jazyk symbolov ani v dvadsiatom prvom storočí nestratil svoju vyjadrovaciu silu.

Diablovo pokúšanie

Revolúcia je v podstate satanská, pretože jej cieľom je zvrátiť dielo stvorenia a vykúpenia a budovať sociálne Kráľovstvo diavla, peklo na Zemi, ktoré predznamenáva večné Peklo práve tak, ako Kráľovstvo Krista na

zemi predznamenáva kráľovstvo nebeského Raja.

Je to pravda viery: démoni existujú, bojujú proti ľuďom, pokúšajú ich a občas ich napadnú. Satanovou primárnou činnosťou je pokúšanie. Diabol robí narážky, nabáda, podnecuje na hriech. V tomto zmysle je prinajmenšom nepriamou príčinou našich hriechov. Sám Ježiš Kristus zažil toto pokúšanie, keď mu pokušiteľ povedal: „*Haec tibi omnia dabo, a cadens adoraveris me*“: „Toto všetko ti dám, ak padneš predo mnou a budeš sa mi klaňať.“ (Mt 4,9)

Mystické telo Kristovo spočíva na dvoch pilieroch: na viditeľnej štruktúre, ktorej vodcom je pápež, Kristov vikár a na neviditeľnej štruktúre, ktorú tvoria svätí, ktorých vzorom a stelesnením je Panna Mária, ktorú môžeme nazvať aj „Kristovým vikárom“. Pokiaľ ide o autoritu, ktorá nie je viditeľná, ale neviditeľná, vykonávanú ju nad skutočnými veriacimi, ktorí sú srdcom Cirkvi.

Hlavným dielom diabla je dobývať viditeľných i neviditeľných vodcov Mystického tela Kristovho, autority, ktoré vedú Cirkev a svätých, ktorí vyznávajú a žijú Pravdu.

Pokušením pre mužov, ktorí reprezentujú viditeľnú Cirkev, je moc. Diabol ich nahovára, aby neslúžili Cirkvi, ale svojim ambíciám, aby uspokojovali vlastnú chamtivosť. Avšak duše, na ktoré diabol najviac striehne, sú tie, ktorí sú povolané k svätosti. Satan vyhladáva najmä tých, ktorí, podobne ako on, dostali od Boha najviac milostí. Pokúšanie spočíva v presvedčaní týchto duší, že dobro, ktoré robia, je výsledkom ich sily a vlastných zásluh, takže zabúdajú, že všetko dobro, ktoré konajú, robí v nich Boh. Týmto dušiam pokušiteľ ponúka potešenie z darov, ktoré dostali, aby sa z pokorných zmenili na pyšných a tam, kde to nie je možné, aby sa neusilovali o maximálne dobro, ktorým je dokonalosť, ale uspokojili sa s menším dobrom, ktorým je často zlo, a aby tvrdú cestu kríža nahrádzali prispôsobivou spiritualitou, ktorá sa zrieka hrdinstva.

Satan chce radšej dobývať duchovenstvo ako laikov a spomedzi duchovenstva radšej tých, ktorí majú najvyššie postavenie. Zatratiť čistou a veľkorysú dušu, svätca, biskupa, pápeža: o takéto úspechy Satan najviac bojuje. Na toto vynakladá všetky svoje schopnosti a svojim obetiam neponúka materiálne, ale alternatívne duchovné dobro, ktoré oslovujú túžbu človeka po absolútne. O tom svedčil vo svojom videní Lev XIII., ktorý videl trón ohavnosti a bezbožnosti umiestnený dokonca „*ubi sedes beatissimi Petri et Cathedra veritatis ad lucem gentium constituta est.*“

Brány pekla a brány neba

V Zjavení hovorí svätý Ján o priepasti, ktorej je satan kráľom (Zjv 9,11), pretože má od nej kľúče (Zjv 9,1); keď otvoril studňu priepasti, aby vypustil svojich stúpcov na svet, „zo studne vystúpil dym ako dym veľkej pece a zatemnilo sa slnko a aj vzduch od dymu studne“. (Zjv 9,2)

Démoni a pekelné výpary vychádzajú z Pekla, šíria sa po Zemi a prenikli do Božieho chrámu. Satanov dym najprv umŕtvuje, až potom spôsobuje smrť. Pekelné brány však nezvíťazia, pretože brány Neba budú taktiež doširoka otvorené, aby z nich vychádzali prúdy milosti, ktoré očistia vzduch, prebudia ospalých a dajú im silu bojovať. Sila milosti k nám prichádza cez sviatosti, cez preblahoslavenú Panu Máriu a cez nespočetné pomáhajúce milosti, ktoré prijímame a na ktoré odpovedáme. Z nebeských brán na zem prúdia légie anjelov, aby bojovali s démonmi. Ak je pravda, ako vyhlásil svätý Tomáš, že „*všetky fyzické veci sú riadené anjelmi*“, znamená to, že všetko, čo nás obklopuje, všetko, čo sa deje, je riadené anjelmi, ktorí sú prítomní v každom okamihu a na každom mieste, protagonistami božských plánov, sprievodcami v boji proti

diablovi, svetu a telu, ktorý denno-denne vedieme.

Obidva štáty obývané anjelmi a ľuďmi, sú na Zemi vždy a všade blízko seba a ich zrážka je preto nepretržitá a univerzálna. Medzi nimi nie je možný kompromis. My si namýšľame, že kým netečie krv, žijeme v mieri. V skutočnosti sme vo vojne. Duchovné cvičenia sv. Ignáca nám pripomínajú bojovný postoj kresťana, od ktorého sa žiada, aby si vybral jednu z dvoch zástav, čiže jeden z dvoch štátov, o ktorých hovorí sv. Augustín. Svätý Ignác a svätý Augustín iba vysvetľujú evanjelióvu zásadu, že „nik nemôže slúžiť dvom pánom; pretože buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo naopak“ (Mt 6,24; Lk 16,13). Naše životy sú iba krátkou chvíľou v tomto boji, v príbehu neúnavnej vojny medzi služobníkmi Božieho poriadku a nasledovníkmi pekelného chaosu. Na druhej strane svätá Hildegarda z Bingenu správne píše, že racionalita, ktorá je najvyšším privilegiom duchovných duší „spočíva v možnosti voľby medzi dvomi stranami, v prijatí toho, čo sme si vybrali a odmietnutí jej opaku, pretože jednou voľbou nemožno súčasne prijať dve odporujúce si veci.

Kráľovstvo Antikrista alebo Kráľovstva Márie?

Dnes sa zdá, že diabol má víťazstvo na dosah ruky a môžeme si položiť otázku, či táto doba je dobou Antikrista, ktorý je najvyšším vyjadrením zla v dejinách. Ak by tomu tak bolo, museli by sme dospieť k záveru, že sme na konci sveta, a že v spoločnosti poznáme vládu diabla, nie však vládu Krista. Protestanti, modernisti, ich predchodcovia a nasledovníci, hoci uznávajú Krista, popierajú Cirkev, alebo, aj keď ju nepopierajú, považujú ju za neviditeľnú, a preto popierajú jej víťazstvo. Ich predstava je predstavou *Ecclesia spiritualis* alebo *invisibilis*, zredukovanou na zhromaždenie predurčených, pričom zhromaždenie svätých je určené na to, aby bolo prenasledované, bez toho, aby v dejinách dosiahlo víťazstvo. Z toho vyplýva katakombálna eschatológia a mentalita obetí, ktorá popiera takzvanú konštantínsku cirkev a ideál Kristovho kráľovstva v spoločnosti. Dnes mnoho katolíkov podporuje túto teológiu protestantskej a modernistickej histórie. Sekularizácia je považovaná za nezvratnú a Cirkev sa scvrkáva na menšinu, ktorá sa vzdáva pokusov o dobytie verejnej sféry. Aj preto podlieha pokušeniu myslieť si, že sme na konci sveta, a že by sme mali zložiť zbrane, stiahnuť sa a čakať. Nebojujeme so svetom, pretože neveríme, že treba „*instaurare omnia v Christo*“, prebudovať kresťanskú civilizáciu na troskách moderného sveta, podľa veľkého plánu sv. Pia X.

Boh však nevkladá do srdca človeka neuskutočiteľné túžby a aj ašpiráciu mnohých katolíkov oddaných kraľovaniu Krista Kráľa v spoločnosti vložil preto, aby sa v dejinách uskutočnila pred koncom čias. To znamená, že nežijeme v časoch Antikrista, ale iba v protikresťanskej ére, o ktorej píše svätý Ján: „*Nunc Antichristi multi facti sunt*“ (Teraz vystúpilo mnoho antikristov – 1 Jn 2,18). Hlavným dôkazom toho je boj, ktorý vedieme proti Revolúcii, aby sme obnovili kráľovstvo Ježiša a Márie v spoločnosti, ktoré bude jednoducho víťazstvom Svätej Cirkvi v spoločnosti a v srdciach ľudí. Bojujeme, pretože Boh do našich srdc vložil lásku k boju.

Predmet našej nádeje

Náš boj nie je beznádejný. Kto nemá nádej, odchádza z boja a kto pokračuje v boji, tak robí to preto, lebo živí nádej. Nádej je čnosť, ktorá osvetľuje temnotu noci. V noci nevidíme a predmetom nádeje je práve to, čo naše zmysly nevidia, pretože o nádeji možno hovoriť len vtedy, keď nevidíme, v čo dúfame. Preto čnosť nádeje praktizujeme iba na tejto Zemi: v Nebi budeme mať to, v čo teraz dúfame. V tomto zmysle kto dúfa,

je podobný tomu, kto vlastní. Keď človek dúfa, už vlastní. Na tejto Zemi nedokonalým spôsobom vlastní to, čo jedného dňa bude vo večnosti vlastníť dokonale.

Tridentský koncil učí, že nádej je povinnosťou kresťana: *“In Dei auxilio firmissimam spem collocare et reponere omnes debent.”* Vzhľadom na to, ako hovoria teológovia, že človek nemôže dúfať bez viery, hlavnou čnosťou bojujúcej Cirkvi je zmes viery a nádeje, ktorá sa nazýva dôvera, čo znamená veriť a dúfať vo veci, ktoré sa našim zmyslom zdajú najvzdialenejšie. Svätý Pavol nazýva dôveru „*gloriam spei*“, „slávna nádej“ (Hebr 3,6) a svätý Tomáš o nej hovorí ako „*spes roborata ex aliqua*“, „nádej posilnená pevným presvedčením“.

Nádej posilňuje naše činy a robí naše modlitby účinnými. Je pekné bojovať na obranu Cirkvi, ktorej žiarivá krása je ukrytá, ale ktorú milujeme, pretože v ňu veríme a dúfame. Ak v Nebi nebude potrebná nádej, pretože tam budeme mať to, v čo sme dúfali, v Pekle bude večné zúfalstvo, pretože človeku tam bude chýbať to, v čo na Zemi neveril a nedúfal. To, v čo veríme a dúfame, nie je nikto iný ako Boh a všetky dobré, ktoré nás privádzajú k nemu. Musíme preto opakovať so svätým Claudom de la Colombièrom: *“Je Vous espère Vous-même de Vous même, ô mon Créateur”*.

Môžeme stratiť všetko, okrem dôvery. Veríme nielen tomu, že dostaneme odmenu za dobré skutky, ale podľa svätého Augustína aj za to, že tieto dobré skutky vykonávame s pomocou Božou. Veríme v boj až do víťazstva, pretože v neho dúfame a pretože predmetom našej nádeje je sám Boh. Dúfame nielen v to, že jedného dňa budeme ako víťazi v Nebi, ale že toto víťazstvo budeme oslavovať už na Zemi, že tu budeme bojovať za kráľovstvo Ježiša a Márie, ktorého uskutočnenie očakávame s nádejou, ktorú nám do srdca vložil Boh. Pán zapaluje nádej v srdciach tých, ktorí v Neho dúfajú; a ten, kto dúfa, dúfa preto, lebo dostal dar nádeje. Ohromná dôvera posilnená sľubom Matky Božej vo Fatime nám dáva silu v boji tu, na Zemi, v ktorom má Nebo zaľúbenie.

I. časť: <http://christianitas.sk/satanska-revolucia-proti-cirkvi-i/>

Taliansky historik a profesor, Roberto de Mattei prináša v knihe **Druhý vatikánsky koncil** s podnadpisom **Doposiaľ nenapísané dejiny** ucelený pohľad na udalosť, ktorá zásadným spôsobom ovplyvnila život v katolíckej Cirkvi v druhej polovici 20. storočia a nemalou mierou naň vplýva i dnes. Zájemcovia si môžu túto vysokohodnotnú knihu objednať na odkaze: <https://www.christianashop.sk/druhy-vatikansky-koncil-doposial-nenapisane-dejiny/>.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/satanska-revolucia-proti-cirkvi-ii/>